

Isten pecsétje vagy a fenevad bélyege?

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 17:9-11; 2Mózes 31:13, 17;
Efezus 1:13-14; Zsidók 4:9-10; Jelenések 13:17

„Nagyok és csodálatosak a te tetteid, mindenható Úristen, igazságosak és igazak a te utaid, nemzetek Királya” (Jel 15:3, ÚRK)!

Mózes és a Barány éneke a heti tanulmányunk alapigéjével kezdődik. Azok éneklik, *„akik diadalmosok a fenevaden és az ő képén, és bélyegén és az ő nevének számán”*, akik az üvegtenger mellett állnak (Jel 15:2). Hogyan kerülhetünk mi is közéjük?

Isten végidei igaz népének egyik legkifejezőbb jele, hogy hirdetik a harmadik angyal üzenetét, ami óv a fenevad bélyegének felvételétől. Nincs ennél szigorúbb figyelmeztetés az egész Bibliában, viszont az évek folyamán számos zavaros elképzelést felvetettek már e bélyeggel kapcsolatban, mint pl. vonalkód a homlokon, hitelkártyaszám vagy valamiféle biometrikus azonosító.

Nem meglepő, hogy Babilonban burjánzanak a zavaros elgondolások, hiszen már pusztán a név is azt jelenti: „zűrzavar”. Isten maradék népének azonban tisztán kell látnia ezt a témát, hogy erővel hirdethesse a harmadik angyal üzenetét. A héten szeretnénk pontosabban meghatározni, hogy mi is a fenevad bélyege és hogyan kerülhetjük el – Isten pecsétjének felvételével.

június 10.

ISTEN PECSÉTJE, AMI NÉPÉT AZONOSÍTJA

Az ószövetségi időkben létezett két külső jel Isten igaz népének azonosítására, az egyik a körülmetélkedés volt. Kinek adta először Isten ezt a jelet? 1Móz 17:9-11

Isten meghagyta Ábrahámnak és az utódainak, hogy az üdvösség szövetségének jeleként metéljék körül magukat. A fiúgyermeket születésük után a nyolcadik napon kellett körülmetélni (3Móz 12:3). Ez a szertartás mélyebb értelmet fejezett ki, az volt Isten szándéka vele, hogy a szív „körülmetélését” vagy megújulását szimbolizálja (lásd 5Móz 30:6). Ezért is írja Pál: *„Mert nem az a zsidó, aki külsőképpen az; sem nem az a körülmetélés, ami a testen külsőképpen van: hanem az a zsidó, aki belsőképpen az; és a szívnek lélekben, nem betű szerint való körülmetélése az igazi körülmetélkedés; amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van”* (Róm 2:28-29).

Többek között 1Kor 7:19, Gal 5:6 és 6:15 versei is mutatják, hogy az Újszövetségben a körülmetélést felváltotta a keresztség, ami szimbolizálja a megtérést, az „új teremtést”, a bűnnek való meghalást és az új életre való feltámadást (lásd Róm 6:3-4). Ezért mondja Pál, hogy többé már nem a körülmetélkedés a fontos, hanem *„a szeretet által munkálkodó hit”* (Gal 5:6) és *„Isten parancsolatainak megtartása”* (1Kor 7:19) számít igazán.

Mi volt a másik külső jel, amit népe azonosítására adott Isten? Miért?
2Móz 31:13, 17; Ez 20:12, 20

Figyeljük meg, hogy a szombat jele egészen a teremtésig visszamegy (lásd még 1Móz 2:2-3), míg a körülmetélés csak Ábrahámmal kezdődött. Mózes első könyvére utalva ezért mondta Jézus: *„A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért”* (Mk 2:27, ÚRK). Azt mutatja ez a jel, hogy Istenhez tartozunk, először is a teremtés jogán, hiszen Isten teremtett meg bennünket, másodszer pedig a megváltás jogán, mert Ő az, aki megigazít és megszentel. Pál tehát kimondja, hogy a körülmetélés már nem lényeges, viszont érvelése szerint továbbra is fontos Isten parancsait megtartani (beleértve a szombatot is) (lásd Zsid 4:9).

Hogyan mutatkozik meg a gondolatainkban és a szándékainkban az, hogy valóban körül lett-e metélve a szívünk?

A FENEVAD ÉS A HAMIS ISTENTISZTELET

Milyen tanítás rejlik a következő igékben? Mennyire fontos tehát elkerülnünk „a fenevad bélyegét”? Jel 13:17; 14:9-10; 16:2

Isten haragjának elegyítetlen elszenvedése, az utolsó hét csapás büntetése, végül pedig a tűz tavába vetetés – de mennyire más azoknak a sorsa, akik nem voltak hajlandók felvenni a fenevad bélyegét, ezért diadalmasan állnak az üvegtengernél és dicséretet énekelnek Istennek meg a Báránynak!

Mi az a bélyeg, amit senki sem akarhat felvenni? A fentebb idézett versek egyértelműen a hamis imádathoz kötik. Egy korábbi tanulmányban már megállapítottuk, Dániel 7. fejezetében a negyedik állattal jelképezett hatalom a későbbi szakaszában (amit Jelenések 13. fejezetében a tengerből feljövő fenevad szimbolizál), „*Úgy véli, hogy meg tudja változtatni az időket és a törvényt*” (Dán 7:25, ÚRK). A szombat, a negyedik parancsolat volt az egyik törvény, amit igyekezett megváltoztatni. A tíz közül egyedül ez vonatkozik az időre és mutat rá direkt módon Istenre mint aki megteremtette „*az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék*” (2Móz 20:11).

Az első angyal üzenete határozottan visszautal erre a parancsolatra, aminek a megváltoztatására törekedett a fenevad hatalma. A negyedik parancsolat egyértelművé teszi, hogy egyedül az Urat kell imádnunk, aki a Teremtő. Jelenések 12-14. fejezeteiben összesen hét vers érinti az imádat kérdését, de csak 14:7 az, ami az igaz istentiszteletről szól, a többi hat figyelmeztet, hogy ne kapcsolódjunk be a hamis istentiszteletbe, ne imádjuk se a fenevadat, se a képét (Jel 13:4, 8, 12, 15; 14:9, 11). A harmadik angyal bemutatja azoknak a sorsát, akik a hamis istentiszteletet gyakorolják, majd rögtön utána Isten igaz imádóit jellemzi: „*Itt van a szenteknek békességes türése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12).

Vagyis ennek a három üzenetnek a hirdetése két csoportra osztja az egész emberiséget: akik imádják a Teremtőt, minden parancsolatát betartva, beleértve a hetedik napra, a szombatra vonatkozó parancsolatot is, illetve akik a fenevadat és annak képét imádják. A Teremtő imádata helyett, ami a szombat parancsolatának megtartásában mutatkozik meg, a hamis istentiszteleti forma tehát más istentiszteletet ír elő.

Gondolkozzunk még az istentisztelet és a hűség kapcsolatán! Az istentiszteletünknek mely részei mutatják be Isten iránti hűségünket?

ISTEN PECSÉTJE

A dokumentumok hitelesítésére szolgál a pecsét, úgy mint az aláírás. Az ókorban lágy viaszra vagy agyagra pecsétnyomot helyeztek, ez hitelesítette a tulajdont, jelezte, hogy mögötte áll a tulajdonos tekintélye.

Mi az Isten pecsétje? Hogyan és mikor kapja meg a hívó? Ef 1:13-14; 4:30; 2Tim 2:19; Jel 7:1-4; 14:1

Isten pecsétje Isten tulajdonát jelzi, valamint azt, hogy védelmezi népét. Pál a megtéréssel és a Szentlélek ajándékának az elfogadásával kapcsolatban ír az elpecsételésről. Ezt az ajándékot nevezi „zálognak”, a teljes megváltás és a Jézus visszatérésekor átvehető, jövőbeli örökség bizonyosságának a záloga.

A *jelenések könyve* bemutat egy másik elpecsételést is, ami közvetlenül a második advent előtt történik. A végső pecsétet a 144 000 kapja, amikor a késői eső idején kitöltetik a Szentlélek. Isten neve (vagy pecsétje) kerül a homlokukra. Isten jellemét tükrözik, azért, mert a Szentlélek munkálkodik az életükben.

Hasonlítsuk össze Isten pecsétjét a fenevad bélyegével! Milyen különbségeket találunk közöttük? Jel 7:3, 14:9

A pecsétet Isten hűséges imádói kapják, a bélyeget pedig azok, akik a fenevadat imádják. A pecsét a homlokra kerül, jelezve: aki megkapta, az határozott értelmi döntést hozott, hogy Istent az általa elrendelt módon fogja imádni. A bélyeget viszont vagy a homlokra, vagy a kézre helyezik. Ez azt fejezi ki, hogy az emberek két okból is imádkozhatják a fenevadat. Vagy értelmileg elfogadják, mert úgy vélik: valójában Istent imádkoznak, vagy még ha nem is értenek egyet vele, követik, mert tartanak az engedetlenség súlyos következményeitől, attól, hogy nem adhatnak, nem vehetnek és végül kivégeznék őket (Jel 13:15, 17).

„Aki a világhoz csatlakozik, a világ mintájára alakul és ezzel arra készül fel, hogy megkapja a fenevad bélyegét. Aki nem bízik énjében, megalázza magát Isten előtt és megtisztítja lelkét az igazságnak való engedelmisséggel, az a mennyei mintára alakul. Felkészül rá, hogy Isten pecsétje a homlokára kerüljön” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*, 5. köt. 216. o.).

A FENEVAD BÉLYEGE

Mi az a bélyeg, aminek nem szabad ránk kerülnie? Amint egy korábbi tanulmányban láttuk, Dániel 7. fejezetében a negyedik állattal jelképezett hatalom a későbbi szakaszában (amit Jelenések 13. fejezetében a tengerből feljövő fenevad szimbolizál), „*Úgy véli, hogy meg tudja változtatni az időket és a törvényt*” (Dán 7:25, ÚRK). Megállapítottuk, hogy a negyedik parancsolatot, a szombat törvényét igyekezett megváltoztatni. Egyedül ez mutat Istenre, amikor elmondja, hogy az Úr „*teremtette... az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott*” (2Móz 20:11, ÚRK).

Közben az első angyal üzenete szintén ahhoz a parancsolathoz fordítja vissza az olvasót, amit a fenevad hatalma megpróbált megváltoztatni. Világossá teszi, hogy egyedül az Urat szabad Teremtőként imádni. Majd figyelmeztet, hogy milyen sors vár arra, aki mégis „*a fenevadat és annak képét*” (Jel 14:9) imádja. Ezek után a 12. vers bemutatja Isten hűséges népét.

Olvassuk el Jel 14:12 versét! Tekintettel a közvetlen szövegösszefüggésre, Isten hűséges népének bemutatása hogyan segít megérteni, hogy a végső eseményekben miért lesz annyira központi a szombat szerepe?

„*Itt van a szenteknek békességes tőrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12). Mint tudjuk, „*Isten parancsolatai*” között szerepel a negyedik, a szombat parancsolata is, ami rámutat, hogy Isten a Teremtő, egyedül Őt kell imádni. Nem csoda tehát, hogy a „fenevad bélyegének” kérdése sokak szerint közvetlenül kötődik a vasárnapünnepléshez, a hamis „szombathoz”, amit *nem* rendelt el Isten a Bibliában, míg a negyedik parancsolatot igen. Azt jelentené ez, hogy a fenevad bélyege már most a vasárnapünneplő keresztényeken lenne? Nem! Jel 13:15 versében az áll, hogy majd halállal fenyegetik azokat, akik nem hajlandók csatlakozni a fenevad hamis imádatához. Ez végül élet-halál kérdés lesz. Az események nyilván még nem értek el erre a pontra, és a fenevad bélyege addig nem kerül az emberekre, amíg a végső próba be nem következik. Ezért még senkire nem került rá a fenevad bélyege.

Mit jelent igaz kereszténynek lenni? Miért döntöek ezzel kapcsolatban Isten parancsolatai, valamint Jézus hite?

június 14.

A SZOMBAT MINT PECSÉT

Amint láttuk, már Ádámtól és Évától kezdve, majd pedig Izrael népe életében, a történelem során Isten igaz népének jele volt a hetedik nap, a szombat. Megfigyelhetjük Jézus és az apostolok életében, hogy az újszövetségi korban tovább folytatódott ennek a gyakorlata. Isten végidei népének is az lesz a megkülönböztető jele, hogy „*megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12)!

Miért olyan fontos a szombat, és mi a különös jelentősége a keresztények számára? 2Móz 20:8-11; Zsid 4:9-10

A szombat a Tízparancsolat szívében helyezkedik el. A Teremtő rendelte el hatalma jeleként vagy pecsétjeként, mivel tartalmazza a nevét: „az Úr a te Istened”. Meghatározza a birodalmát is, amire kiterjed a hatalma: „az ég, a föld, a tenger és minden, ami azokban van”. Azt is kijelenti, hogy mi az alapja hatalmának: „*Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet... a hetedik napon pedig megnyugovék*” (2Móz 20:11).

Az Újszövetség Jézusra mutat, aki által Isten mindent megalkotott (Jn 1:1-3; Kol 1:16; Zsid 1:1-2). Ő teremtette meg a világunkat hat nap alatt, majd a hetedik napon megpihent. Ezért különösen jelentős az, hogy amint a kereszténység föltámadt péntek délután, felkiáltott: „*Elvégeztetett*” (Jn 19:30)! A teremtést befejezve megpihent szombaton, áldozati munkájának elvégzése után pedig, azt követően, hogy a megváltásunkért elszenvetde a halált helyettünk, szintén megpihent szombaton, ekkor a sírban. A szombat tehát kétszeresen is áldott: először a teremtés, majd pedig a kereszt miatt. Ezért mondja *A zsidókhöz írt levél*, hogy a szombati pihenéssel a keresztény bemutatja: „*maga is megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáéitól*” (Zsid 4:10). A szombat tökéletes szimbóluma annak, hogy nem menthetjük meg önmagunkat, hiszen az Krisztus munkája, az elejétől a végéig, és hit által részesülhetünk az áldásaiban (vö. Zsid 12:2).

Amennyiben a szombat a munkától való megpihenést szimbolizálja, mit jelképez a vasárnapünneplés? Hogyan illik ez éppen Babilon alapvető jellegzetességéhez?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Amint Isten népe megkapja a pecsétet a homlokára – ez nem látható pecsét vagy jel lesz, hanem az igazságban való megállapodás, értelmileg és lelkileg egyaránt, hogy ne lehessen elmozdítani őket –, amint Isten népe elpecsételtetik és felkészül a rostálásra, el is fog jönni. Valójában már elkezdődött; Isten ítéletei elérik a földet... hogy tudjuk, mi közeleg” (Ellen G. White: *The Faith I Live By*, 285. o.).

„A hűség nagy próbája a szombat lesz, mert az igazságnak az különösen vitatott pontja. A végső próbatétel idején éles határvonal fog húzódni Isten szolgálói és azok között, akik nem szolgálják Őt. Míg a negyedik parancsolat megtagadása és a hamis szombat megtartása, amit az állam törvénye megkíván, egyenlő az istenellenes hatalomnak tett hűségesküvel, addig az igazi szombat megtartása, ahogy az Isten törvénye megszabja, a Teremtő iránti hűség bizonyítéka. Míg az egyik csoport a földi hatalmaknak való engedelmesség jelét elfogadva a fenevad bélyegét veszi fel, a másik a menny tekintélyéhez való hűség jelét választva, megkapja Isten pecsétjét” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 518-519. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Hogyan képviselhetjük az igazságot a fenevad bélyegéről és Isten pecsétjéről, de úgy, hogy ne váltsunk ki szükségtelen vitákat? Miért fontos például hangsúlyozni, hogy most még senki sem vette fel a fenevad bélyegét?
2. Hogyan kapcsolódik a szombat a Szentlélek általi elpecsételéshez?
3. Gondolkozzunk el ezen a néhány szón: „az igazságban való megállapodás, értelmileg és lelkileg egyaránt”. Mit jelent ez?
4. Beszéljünk a lelki Babilon jellemzőiről, az értékeiről és módszereiről! Mennyiben térnek el Isten országának az értékeitől? Hogyan fordulhat elő, hogy Babilon bizonyos jellemzői most is beszűrődnek az egyházba? Hogyan tanulhatjuk meg felismerni és kiküszöbölni ezeket, de keresztényi módon, úgy, hogy abban Isten országának az értékei látszódnak meg?

SZABÓ JUDIT: PUSZTAI ÚT

Szívem kemény, megrepedt agyag,
élet vízre szomjazó anyag.
Próbák kövein botladozom,
nem csak a saru lábaimon,
de a lelkem is ronggyá szakadt.
Néha nem tudom merre szabad,
keresem, hol a hely, hogyan mondjam,
ki az, akinek az igéd szóljam.
Uram, olykor megesett, hogy a pusztá
zúgolódásom szavát visszhangozta.
Ha bánat téglái körbefognak,
az egyiptomi véres ostornak
újra érzem bőröm felszakadt sebét,
hallom a fáraó dühödt seregét.
Kétségek közt keresem rejtekem,
legyen karjaidban menedékem.
Égő csipkebokorhoz szaladtam,
csak veszteség hamvait találtam,
arcomat poklos kezeimbe temetem,
sírok, a két kőtáblát hová menthetem?
Szívemnek rejtekébe teszem,
törvényed vonása ne vesszen,
kopott feledésbe ne kerüljön miértje,
hadd legyen frigládája, hogy töretlen védje.
Mikor lábam idegen földön jár,
oltalmazóm legyél és erős vár.
Ha hívsz, hogy harcoljak érted,
ne hozzak eléd mentséget.
Az ígéret földje küszöbén állva,
hálaáldozatom hozzád száll ma.
Bár kóro hitem, a hibátlantól oly messze,
bírom, mert a Te kezedben, senki sincs veszve.